тръсива го на земѣта и замахва съсъ сабѣта да го посѣче. Злочестыя таврговецъ, като плачеше съ горчивы сълзы, вікаше че нема кабахатъ, и че не е убилъ сына й, баравеше са че е невиненъ и опрашваше ченѣта и двеца та си, като изричаше найнѣловитѣ и умилителны думы, какъвто може да изрече Акий Синъ, който са случи да изпадне въ таковаи злочесто обстоятелство.

Дивата, се однакие, като дърсеше сабѣта и мъкнѣла, поставръ са малко долу горсыя таврговецъ да искаре плачевитѣ си, и му казва; сичкы тѣзи зрелны думы не ми въздействатъ въ работата, ты си убилъ сына ми, трѣба и азъ да убиѣ тебе, тай сынъ сторилъ нѣсъ.....

Като свърши тѣзи думы Халима, чонкимъ знаеше, че царя имаше обичай да става рано да да са кланя, и подръ да тахарда на мезличя прѣкденѣ прикаскѣта. Тогаи Мединѣ й казва; мала такъ чодна прикаска се старо; Халима й отговори: а! да знаешъ колко точодна е тя отъ тай на сетнѣ, ако ми харизре царьта и днесь привоаѣ царѣ съ волѣта му тая и доскарѣ. Царьта, като що дуе ѣ слушалъ съ удоволствіе, рекълъ на учи; да и оставѣ и днесь да привѣй до царѣ; и като